

JĒZUS, SVĒTAIS GARS UN LŪGŠANA

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Lūk. 2:25-32, Jāņa 16:5-7, Lūk. 23:46, Lūk. 11:1-4, Mat. 7:21-23, Lūk. 11:9-13.

ATMIŅAS PANTS:

“Arī es jums saku: lūdziet, un jums tiks dots, meklējiet, un jūs atradīsiet, klausīniet, un jums atvērs. Ikviens, kas lūdz, saņem, un, kas meklē, atrod, un tam, kas klausina, atvērs.” (Lūk. 11:9, 10)

No trim sinoptiskajiem evaņģēlijiem Lūka vairāk nekā citi runā par Jēzus attiecībām ar Svēto Garu. Kamēr Matejs piemin Garu 12 reizi un Marks sešas, Lūka to dara 17 reizi evaņģēlijā un 57 reizi Apustuļu darbos. Sākot ar Jēzus iemiesošanos (Lūk. 1:35), līdz pat Viņa globālās misijas izveidošanai (Lūk. 24:44-49) Lūka saskata darbojošos saikni starp Jēzu un Svēto Garu. Šī saikne ir pamats, lai izprastu mūsu Glābēja kalpošanu. Līdzīgi Lūka parāda lūgšanas svarīgumu Jēzus dzīvē un misijā. Pilnīgi dievišķs, vienlīdzīgs ar Tēvu un Garu, Jēzus Savā cilvēcībā ir atstājis mums lūgšanas paraugu. Ja Jēzus redzēja lūgšanas vajadzību, cik daudz vairāk tā ir nepieciešams mums?

“Bez nepārtrauktas lūgšanas un dedzīgas modrības mums draud briesmas kļūt bezrūpīgiem un novirzīties no pareizā ceļa. Ienaidnieks nepārtraukti cenšas aizsprostot ceļu uz žēlastības krēslu, lai mēs sirsnīgā lūgšanā un ticībā neiegūtu žēlastību un spēku pretoties kārdināšanām.” (E. Vaita “Ceļš pie Kristus”, 95. lpp.)

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 16. maijā!

Jēzus un Svētais Gars

Kā atgriezies pagāns un apustuļa Pāvila pavadonis misijas ceļojumos, Lūka redzēja kristietības ienākšanu vēsturē – no Jēzus iemiesošanās līdz Viņa debesbraukšanai un draudzes augšanai, kas bija kā dievišķs brīnums, ko bija izsaucis un vadīja Svētais Gars. Jēzus dzīvē mēs redzam visu dievišķo trīsvienību iesaistītu mūsu atpestīšanas darbā (Lūk. 3:21, 22). Pastāvīgi pieminot Svēto Garu, Lūka uzsver šo domu.

Ko šie panti stāsta par Svētā Gara lomu, Kristum nākot miesā? Lūk. 1:35, 41; 2:25-32.

Jēzus misija sākās ar atsevišķām atsauksmēm uz Svēto Garu. Saskaņā ar Lūku, Jānis Kristītājs paredzēja, ka, lai gan viņš kristī ar ūdeni, pēc viņa nāks Kāds, kas kristīs ar Garu (Lūk. 3:16). Pie Jēzus kristībām gan Tēvs, gan Svētais Gars apstiprināja Viņa glābjošās misijas īstumu. Dievs Tēvs no augšienes paziņoja, ka Kristus ir Viņa mīļotais Dēls, kas sūtīts, lai glābtu cilvēku, bet Svētais Gars nolaidās pār Viņu baloža izskatā (Lūk. 3:21, 22). No tā laika Jēzus bija "Svētā Gara pilns" (Lūk. 4:1) un gatavs sastapties ar pretinieku tuksnesī, kā arī sākt Savu kalpošanu (Lūk. 4:14).

Viņa Nācaretes svētrunas ievadvārdi bija no Jesajas pravietojuma par Mesiju: "Kunga Gars ir pār Mani." (18. p.) Gars bija Viņa pastāvīgais pavadonis, Viņa spēks un klātbūtne pie Viņa sekotājiem, kad Jēzus pats vairs nebija ar viņiem (Jāņa 16:5-7). Ne tikai tas, Jēzus apsolīja, ka Dievs dos Gara dāvanu tiem, kas pēc tās lūdz (Lūk. 11:13). Gars, kas savienoja Kristu ar Viņa Tēvu un glābjošo misiju, ir tas pats Gars, kas stiprināja mācekļus viņu ticības ceļojumā. Līdz ar to varam saprast Gara izšķirošo lomu kristieša dzīvē: patiešām, Svētā Gara zaimošana ir smagākais no visiem grēkiem (Lūk. 12:10).

Kādos praktiskos veidos mēs varam atvērties Svētā Gara vadībai? Tas ir, kā mēs varam būt uzmanīgi, lai mūsu lēmumi mūs nenocietinātu pret Viņa balsi?

Jēzus lūgšanu dzīve

No daudzām reizēm, kad Jēzus lūdza, dažas ir aprakstītas tikai Lūkas evaņģēlijā. Ievēro šos gadījumus, kas parāda Jēzu lūgšanā Viņa dzīves svarīgajos brīžos.

1. Jēzus lūdza Savās kristībās (Lūk. 3:21). "Viņa priekšā atvērās jauns un svarīgs posms. Tagad viņš plašākā mērā iegāja Savas dzīves konflikta zonā." (E. Vaita "Laikmetu ilgas", 111. lpp.) Bez lūgšanas Viņš neuzdrīkstējās sākt šo plašāka mēroga publisko kalpošanu, kas Viņu beigās aizvedīs līdz Golgātas krustam.

2. Jēzus lūdza, pirms izvēlējās 12 mācekļus (Lūk. 6:12, 13). Neviens vadītājs neizvēlas savus sekotājus bez apdoma. Bet Jēzus ne tikai izvēlējās sekotājus, Viņš meklēja tos, kas sapratīs un pilnībā pieņems Viņu un Viņa misiju. "Tas bija vissvarīgākais uzdevums, kādam cilvēki jebkad aicināti, un par to svarīgāks ir vienīgi paša Kristus darbs. Viņiem vajadzēja kļūt par Dieva darbabiedriem pasaules glābšanā." (E. Vaita "Laikmetu ilgas", 291. lpp.)

3. Jēzus lūdza par Saviem mācekļiem (Lūk. 9:18). Māceklim ir pilnībā jānododas Jēzum un jāsaprot Viņa būtība. Lai 12 mācekļi zinātu, kas Viņš ir, Jēzus "vientuļā vietā lūdza" un pēc tam uzdeva izšķirošu jautājumu: "Ko jūs sakāt, kas Es esmu?" (Lūk. 9:20)

4. Jēzus lūdza pirms Savas apskaidrošanas (Lūk. 9:28-36) un ieguva otru Debesu apstiprinājumu, ka Viņš ir Dieva "mīļotais Dēls". Ne pārbaudījumi, kas piedzīvoti, ne tie, kas vēl būs, nevarēja izmainīt ciešo saikni starp Tēvu un Dēlu. Lūgšanas rezultāts bija arī tas, ka mācekļi kļuva "Viņa varenības aculiecinieki" (2. Pēt. 1:16).

5. Jēzus lūdza Ģetzemanē (Lūk. 22:39-46). Šī, iespējams, ir vissvarīgākā lūgšana glābšanas vēsturē. Šeit mūsu Glābējs savieno Debesis un zemi, un, to darot, Viņš parāda trīs svarīgus principus: Dieva gribas un nolūka prioritāte, nodošanās šai prioritātei, pat ja draud asinsizliešana un nāve, spēks uzvarēt ikvienu kārdināšanu, ja izvēlamies piepildīt Dieva nolūku.

6. Jēzus lūdza, nododams Savu dzīvi Dieva rokās (Lūk. 23:46). Savos pēdējos vārdos pie krusta "Tēvs, Es nododu Savu garu Tavās rokās" Jēzus atklāj mums lūgšanas visdziļāko nolūku. Dzimstot vai mirstot, draugu vai ienaidnieku priekšā, guļoties vai ceļoties lūgšanai vajadzētu noturēt mūs pastāvīgā saiknē ar Dievu.

Ko šie piemēri stāsta, kādai vajadzētu būt tavai lūgšanu dzīvei?

Parauglūgšana. 1. daļa

Izlasi Lūk. 11:1-4! Kā šie panti palīdz mums saprast, kā darbojas lūgšana?

Uzruna "Tēvs" Kristum ir iemīļots veids, kā nosaukt Dievu, un tā četros evaņģēlijos lietota vismaz 170 reizes. Nosaucot Dievu par savu Tēvu, mēs atzīstam, ka Dievs ir Persona, kas spēj būt vistuvākajās attiecībās ar cilvēkiem. Dievs ir tikpat personīgs, reāls, mīlošs un gādīgs kā cilvēku tēvs. Bet Viņš ir Tēvs Debesīs. Viņš ir citāds nekā mūsu šīs zemes tēvs, jo Viņš ir visvarens, viszinošs, visuresošs un pilnīgi svēts.

Frāze "Tēvs Debesīs" mums uz mūžīgiem laikiem atgādina, ka Dievs ir svēts un personīgs un ka kristietība nav ne filosofiska ideja, ne panteistisks priekšstats par dievu, kas ir visur.

"Svētīts lai top Tavs vārds" (Lūk. 11:2). Šis ir vēl viens atgādinājums par Dieva svētumu. Tiem, kas apgalvo, ka seko Kungam, ir jāsvētī Viņa vārds ar savu valodu un darbiem. Teikt, ka seko Viņam un tomēr grēkot pret Viņu, nozīmē aptraipīt šo vārdu. Jēzus vārdi Mat. 7:21-23 var palīdzēt mums labāk saprast, ko nozīmē svētīt Dieva vārdu.

"Lai nāk Tava valstība" (Lūk. 11:2). Evaņģēlijos Dieva valstība pieminēta vairāk nekā 100 reižu: gandrīz 40 Lūkas, 50 Mateja, 16 Marka un 3 Jāņa evaņģēlijā. Tas ir tas, ko Jēzus nāca atklāt un nostiprināt gan tagadējā žēlastības valstības realitātē, gan nākotnes godības valstības apsolījumā. Neieejot pirmajā valstībā, nav ieejas otrajā, un Glābēja vēlēšanās ir, lai Viņa mācekļi, gaidot otro, piedzīvotu pirmo valstību.

"Tavs prāts lai notiek kā debesīs, tā arī virs zemes" (Lūk. 11:2, NKJV). Dieva gribu atzīst un tai paklausa Debesīs. Jēzus paņem šo faktu un pārverš to cerībā, ka tā būs arī virs zemes. "Virš zemes" nav vispārinājums, bet specifika. Lai Dieva prāts tiek darīts virs zemes, bet lai tas sākas ar katru no mums personīgi.

Vai tu pazīsti Kungu, vai tikai zini par Viņu? Kā tava lūgšanu dzīve var tevi pietuvināt Viņam? _____

Parauglūgšana. 2. daļa

“Mūsu dienišķo maizi dod mums ik dienas” (Lūk. 11:3). Lūgums sākas ar vārdu “dod”. Vienalga, vai tas izskan no miljona vai pastāvīgā trūkumā esoša bāreņa mutes, lūgšana izsaka atkarību un patiesības atzišanu. Mēs visi esam atkarīgi no Dieva, un lūgums “dod” liek mums atzīt, ka Dievs ir visu dāvanu avots. Viņš ir Radītājs. Viņā mēs dzīvojam, kustamies un esam. “Viņš mūs radījis un ne mēs pašiem!” (Ps. 100:3)

Dievs ir Tēvs, kas dod mums visu, ko mums vajag. Šī apsolījuma gaismā, kādu pārliecību tu vari atrast Lūk. 11:9-13? _____

“Piedod mums mūsu grēkus” (Lūk. 11:4). Lūgums piedot, “jo arī mēs piedodam” (Lūk. 11:4), uzsver faktu, ka, ja mēs patiesi pieņemam Dieva piedošanu savās sirdīs, mēs būsim pilnībā gatavi un labprātīgi piedot arī citiem. Loģiski seko tas, ka, ja mēs nepiedodam citiem, tad mēs neesam patiesi pieņēmuši Dieva piedošanu (Mat. 6:14). “Dieva piedošana nav tiesas akts, ar kuru Kungs atbrīvo mūs no tiesas sprieduma. Viņš ne tikai piedod mums grēkus, bet arī atbrīvo no tiem. Tikai pestījošā mīlestība pārveido sirdi.” (E. Vaita “Kristus kalna svētruna”, 114. lpp.) Tāpēc kā Kristus mācekļiem mums ir prieks dzīvot paplašinātā dievišķās žēlastības lokā – no vienas puses, saņemt Dieva labvēlību, kā arī izplatīt Viņa mīlestību un piedošanu citiem, kas varbūt mūs ir aizvainojuši.

“Neieved mūs kārdināšanā, bet atbrīvo mūs” (Lūk. 11:4, NKJV). Jāuzsver divi fakti. Pirmkārt, kārdināšana nav grēks. Grieķu vārds “kārdināšana” ir “peirasmos”. Grieķu lietvārds, kas beidzas ar “-asmos” parasti nosauc procesu, nevis rezultātu. Raksti kārdināšanu neuzskata par galaproduktu. Tā ir metode, process, ko izmanto, lai sasniegtu konkrētu iznākumu. Lai gan kārdināšana nav grēks, pakļaušanās tai – ir. Otrkārt, Dievs nav kārdināšanu autors (Jēk. 1:13). Dievs var ļaut kārdināšanām nākt, bet Viņš nekad nekārdina tādā ziņā, lai ievilinātu kādu grēkā. Lūgšana tāpēc ir atzišana, ka Dievs ir vislielākā spēka avots, lai stātos pretī ļaunajam.

Pārskati Lūk. 11:1-4! Pārdomājiet visus jautājumus, ko šie panti ietver. Kādos veidos tu vari piedzīvot, ka lūgšanā katrs no šiem jautājumiem tiek bagātināts un padziļināts? _____

Vēl par lūgšanu

Tūlīt pēc parauglūgšanas došanas mācekļiem Jēzus mācīja viņiem par vajadzību pēc neatlaidīgas lūgšanas, stāstot līdzību par pusnakts draugu. Tuvojoties Viņa kalpošanas noslēgumam, Viņš atgādināja Saviem sekotājiem par nožēlas un pazemības vajadzību lūgšanā (Lūk. 18:9-14). Abas šīs līdzības parāda, ka lūgšana nav tikai reliģiska rutīna, bet neatlaidīga staigāšana, sarunāšanās un dzīvošana ar Tēvu.

Izlasī Lūk. 11:5-8! Jēzus stāstīja šo līdzību, lai iedrošinātu būt neatlaidīgiem lūgšanā. Lūgšanai nevajadzētu kļūt par rutīnu. Tai vajadzētu būt attiecību pamatam – pilnīgai, neatlaidīgai un nepārtrauktai pašārvībai uz Dievu. Lūgšana ir dvēseles elpa: bez tās mēs esam garīgi miruši. Jēzus stāsta līdzību par tuvāko, kas atsakās rīkoties kā tuvākais. Drauga neatlaidīgie lūgumi pēc maizes neatliekamā situācijā pusnaktī ir veltīgi. Tomēr, visbeidzot, pat tāds kaimiņš neiztur un atbild uz neatlaidīgajiem klauvējiem pusnaktī. Cik daudz vairāk Dievs būs gatavs atbildēt uz neatlaidīgu lūgšanu? Šāda neatlaidība ir vajadzīga nevis tāpēc, lai izmainītu Dieva prātu, bet lai stiprinātu mūsu uzticību.

Izlasī Lūk. 18:9-14! Kāda būtiska mācība par lūgšanu šeit ir izteikta? _____

Farizejs sagaidīja, ka Dievs viņu pieņems, pamatojoties uz to, ko viņš bija darījis, uz viņa taisnības darbiem. Muitnieks nodeva sevi Dieva žēlastībai un lūdza pēc pieņemšanas, pamatojoties uz Dieva žēlastību. Dieva pieņemšana nenotiek, pamatojoties uz to, kas mēs esam, bet tikai Viņa žēlastībā. Šo žēlastību var saņemt tikai tie, kas nožēlo, ir pazemīgi un ar salauztu garu.

“Lēnprātība un pazemība ir noteikumi, kas jāievēro sekmju un uzvaras iegūšanai. Goda vainags gaida tos, kas zemojas krusta pakājē.” (E. Vaita “Pravieši un ķēniņi”, 590. lpp.)

Cilvēki, kas nav pazinuši Kungu, sliecas salīdzināt sevi ar tiem, kas, kā viņi domā, ir sliktāki par viņiem, lai tikai sevi pārliecinātu, ka viņi nav tik slikti. Kāpēc tā ir garīga krāpšana? Ko tas izsaka, ka citi ir sliktāki par mums?

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

“Dvēsele, kas ik dienas vēršas pie Dieva lūgšanā pēc palīdzības, stiprinājuma un spēka, sekos cēliem principiem, iegūs skaidru izpratni par patiesību un pienākumiem, parādīs augstus centienus rīcībā un jutīs pastāvīgas slāpes pēc taisnības. Pateicoties nepārtrauktai savienībai ar Dievu, satiksmē ar citiem mēs liecināsim par gaismu, patiesību un mieru, kas mājō mūsu pašu sirdīs. Spēks, ko saņemam lūgšanās, savienots ar neatlaidīgām pūlēm iemācīties pārdomāt un rūpēties par citiem, sagatavos mūs ikdienas pienākumiem un saglabās sirdīs mieru jebkuros apstākļos.” (E. Vaita “Kristus kalna svētruna”, 85. lpp.)

“Saucot Dievu par mūsu Tēvu, mēs atzīstam visus viņa bērnus par saviem brāļiem. Mēs esam lielās cilvēku dzimtas daļa, vienas ģimenes locekļi. Savās lūgšanās mums tāpat kā sevi jāietver arī mūsu kaimiņi. Neviens nevar patiesi lūgt, lūdzot svētības vienīgi sev.” (Turpat, 105. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Lūka Jēzu un Svēto Garu sasaista ne tikai evaņģēlijā. Mēs nevaram lasīt Apustuļu darbus, Lūkas otro kristīgās vēstures sējumu, nepamanot neatvairāmo Svētā Gara dinamiku kristīgās draudzes dzīvē, tās misijā un kalpotājos. Patiešām, tikai Lūka ziņo par Jēzus norādījumu mācekļiem palikt Jeruzālemē, kamēr “tapsiet ietērpti spēkā no augšienes” (Lūk. 24:49), pirms viņi varēja iet līdz pat zemes galiem ar krustā sistā un augšāmceltā Glābēja vēsti. Lūka sāk Apustuļu darbus ar Jēzus vārdiem, kuros Viņš atkārtō Svētā Gara apsolījumu (Ap. d. 1:7, 8). Apsolījums tika piepildīts Vasarsvētkos (Ap.d. 2. nod.). Ko tas viss stāsta mums par Svētā Gara centrālo lomu draudzes dzīvē?

2. Kādos veidos lūgšana pati par sevi atklāj mūsu atkarību no Dieva un vajadzību pēc Viņa? Izlasi Lūk. 18:9! Par kādu dziļu garīgu problēmu Jēzus runā līdzībā, kas seko pēc tam?
